

Arrest

nr. 170 126 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 160 130 van 18 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van (oud) artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2008 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Op 11 juni 2009 werd het verblijf aan de verzoekende partij geweigerd als minderjarige.

Op 10 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voormelde aanvraag werd op 10 augustus 2010 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Op 2 mei 2011 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd aangevuld op 10 oktober 2011, 21 oktober 2011 en november 2011.

Op 26 januari 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Eveneens op 26 januari 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

De verzoekende partij diende een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissingen van 26 januari 2012. Bij arrest 147.978 van 18 juni 2015 verwierp de Raad voormeld beroep.

Op 10 september 2015 nam de verwerende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 9 januari 2016 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.(...)

voornaam: H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: (...)

In voorkomend geval, ALIAS.....

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Artikel 27:

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die een partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 11/04/2014 en 10/09/2016).

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 19/10/2006 als minderjarige onder toezicht van een gemachtigde, de tante van betrokkene, een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 15 van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van gemachtigde. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/01/2007. Deze beslissing met een bevel tot terugbrenging werd op 07/02/2007 aan de gemachtigde van de betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 20/03/2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van gemachtigde. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/02/2008. Deze beslissing met een bevel tot terugbrenging werd op 08/03/2008 aan de gemachtigde van de betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 10/12/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van voogd. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/08/2010. Deze beslissing is op 31/08/2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 02/05/2011 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/01/2012. Deze beslissing is definitief op 11/04/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 18/06/2015. Op 10/09/2015 kreeg betrokkene daarnaast een nieuw bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Ook hier gaf betrokkene geen gevolg aan.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België en heeft een tante in België (Raiss, Souad). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van het vereiste reisdocument op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten die haar betekend werden op 11/04/2014 en 10/09/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België en heeft een tante in België (Raiss, Souad). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten die haar betekend werden op 11/04/2014 en op 10/09/2015. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd nochtans door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België en heeft een tante in België (Raiss, Souad). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Vanhoecke K. attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Brugge en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, A., H.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
Vanhoecke K. (Attaché) gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
Brussel, 09.01.2016*

Eveneens op 9 januari 2016 nam de verwerende partij een inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 14 januari 2016 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissingen van 9 januari 2016. Bij arrest nr. 160.130 van 18 januari 2016 verwierp de Raad deze vordering.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij stelt dat artikel 7 van de vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij. Immers dient de verwerende partij steeds rekening te houden met de hogere rechtsnormen. Zulks blijkt ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met de medische toestand van de partijen, het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Verder stipt de verzoekende partij aan dat artikel 8 van het EVRM de bescherming van het gezinsleven inhoudt. Zij is van oordeel dat de verwerende partij slechts zeer summier motiveert over de proportionaliteit van de inmenging in haar gezinsleven. Verder meent ze dat er geen spoor te bespeuren is naar een gedegen onderzoek van de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan. Ze is van oordeel dat er geen correcte afweging is gebeurd in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, alsook dat de bestreden beslissing niet tegemoet komt aan de motiveringsverplichting. Verder stipt ze aan dat ze als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen en dat ze toen slechts 12 jaar was. In haar land van herkomst werd ze weg gestuurd en heeft ze geen enkele naaste die bereid was om voor haar te zorgen. Ze stelt op vandaag een langdurig en ononderbroken verblijf van meer dan 10 jaar te hebben. De verzoekende partij vervolgt dat ze tijdens haar minderjarigheid in België werd gedoopt. Omwille van haar minderjarigheid kon ze niet van het grondgebied worden verwijderd. Ze stelt dat ze gezien haar jonge leeftijd bij aankomst en haar langdurig ononderbroken verblijf in België uitgegroeid is tot een jonge vrouw in de westerse cultuur, een cultuur die niet te rijmen valt met de cultuur in haar land van herkomst. Voorts stelt ze dat haar vader al jaren geleden is gestorven en dat haar moeder in slechte gezondheid verkeert en door haar grootmoeder wordt onderhouden. Ze stelt nauwelijks contact te hebben met haar moeder. Haar moeder stelde een verklaring op eer op waarin ze duidelijk stelde haar in geen geval te kunnen opvangen. De verzoekende partij stipt aan dat toen ze Marokko verliet in 2005 samen met haar tante, er een soort adoptieritueel aan vooraf ging. Vandaag is haar tante dan ook het dichtste wat de verzoekende partij nog heeft als moederfiguur. Verder verduidelijkt ze dat ze in België ook problemen heeft gekend. Zo werd ze toen ze bij haar tante inwoonde blootgesteld aan ernstige problemen van intra familiaal geweld. De echtgenoot van haar tante werd hiervoor veroordeeld. Met de hulp van het Belgische institutionele opvangnet wist zij deze problemen te boven te komen en vandaag heeft ze een zeer goede band met zowel haar tante als haar nichtje. In de zomer van 2011 leerde ze een jongeman van Rwandese afkomst kennen, met onbepaald verblijfsrecht in België. Ze stelt intussen al vier jaar een koppel te vormen. Na twee jaar zijn ze gaan samenwonen. Verder wijst de verzoekende partij erop dat ze een bijzonder sterk en speciale band met dit land heeft ontwikkeld en dat ze heel veel vrienden heeft die over de Belgische nationaliteit beschikken. Ze wenst hier een toekomst op te bouwen. Ze verwijst naar de beleidsverklaring van de staatssecretaris voor Migratie en Asiel waarin hij voorop stelt om niet-begeleide minderjarigen te helpen met de uitbouw van een duurzaam levensproject. Ze verwijst ook naar een schrijven van een gemeenteraadslid van de stad Blankenberge waarin deze oproept om al het mogelijke te ondernemen om haar uitwijzing te verhinderen. Ze stelt dat indien ze een verblijfsvergunning zou krijgen, zij een grote kans maakt op werk. Ze kan zelfs een werkaanbod voorleggen. Ze meent dat de huidige beslissing een inmenging inhoudt in haar gezinsleven welke onaanvaardbaar is gezien artikel 8 van het EVRM. Ze wijst op twee arresten van het EHRM, enerzijds Maslov t. Oostenrijk en Sen t. Nederland. De verzoekende partij vervolgt dat bij uitvoering van de verwijderingsmaatregel zij voor onbepaalde tijd dreigt weggerukt te worden van haar gezin en familie.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Wat betreft het gezinsleven van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij wat volgt:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 19/10/2006 als minderjarige onder toezicht van een gemachtigde, de tante van betrokkene, een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 15 van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van gemachtigde. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/01/2007. Deze beslissing met een bevel tot terugbrenging werd op 07/02/2007 aan de gemachtigde van de betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 20/03/2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van gemachtigde. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/02/2008. Deze beslissing met een bevel tot terugbrenging werd op 08/03/2008 aan de gemachtigde van de betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 10/12/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 als minderjarige onder toezicht van voogd. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10/08/2010. Deze beslissing is op 31/08/2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 02/05/2011 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/01/2012. Deze beslissing is definitief op 11/04/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 18/06/2015. Op 10/09/2015 kreeg betrokkene daarnaast een nieuw bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Ook hier gaf betrokkene geen gevolg aan.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België en heeft een tante in België (Raiss, Souad). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met haar gezinsleven conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat de afweging die gemaakt werd door de verwerende partij niet afdoende is en disproportioneel is, hangt de verzoekende partij haar betoog op aan een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij lijkt zij aan te geven een gezinsleven te hebben met haar tante en nichtje enerzijds en met haar partner anderzijds.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het gezinsleven met de partner aanvaard wordt nu de verwerende partij onderzoekt of een verwijdering van het grondgebied al dan niet disproportioneel is ten aanzien van deze relatie.

Wat betreft het gezinsleven met de tante en het nichtje betwist de verwerende partij niet dat zij in België verblijven en dat er een zekere band is, maar lijkt de verwerende partij dit niet verder te beschouwen als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partij en haar tante dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De verzoekende partij, die thans een volwassen vrouw is, voert in casu evenwel geen enkel gegeven aan dat er op wijst dat zij afhankelijk zou zijn van haar tante of vice versa. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen haar en haar tante in die mate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enkel het gezinsleven met haar partner verder in acht te nemen bij de afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Nu blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven met haar partner niet in vraag stelt en dit als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschouwt, dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van dit gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke (billijke?) belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Zoals de verwerende partij er ook op wijst in de motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet voorhouden dat ze over een verblijfsrecht in België beschikte of gedoogd werd op het grondgebied. Immers werd reeds op 7 februari 2007 een bevel tot terugbrenging van de verzoekende partij aan haar tante betekend en er werden haar ook zelf meerdere verwijderingsmaatregelen betekend eens ze meerderjarig was. Aldus dient te worden opgemerkt dat het voorgehouden feitelijk gezinsleven door de verzoekende partij werd ontwikkeld op een ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was.

Zelfs indien de Staat de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt en het mogelijk maakt dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland, daar relaties heeft en een gezin vormt, brengt dit evenwel niet automatisch met zich mee dat op de autoriteiten van de Staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land, zelfs niet indien er sprake is van een gezinsleven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103).

In dit opzicht dient tevens te worden vastgesteld dat, ondanks het voorgesteld gezinsleven, de verzoekende partij op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door haar voorgesteld gezinsleven met C. H..

Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat bij een fait accompli scenario, dus wanneer het gezinsleven tot stand is gekomen terwijl men wist dat het gezinsleven precair was, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

De verzoekende partij toont voorts niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden. Zij beperkt zich tot loutere beweringen als zou zij niet meer welkom zijn Marokko en daar niemand meer zou hebben, terwijl uit haar betoog blijkt dat haar moeder en grootmoeder in Marokko wonen. Het louter feit dat zij nu nog nauwelijks contact heeft met haar familie in Marokko neemt niet weg dat zij de banden niet opnieuw zou kunnen aanhalen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de verklaring op eer van 13 januari 2016 van haar moeder die zich in Marokko bevindt, dient te worden opgemerkt dat het slechts een verklaring betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden beoordeeld.

De thans bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgehouden privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders. De loutere omstandigheid dat C.H. over een permanent verblijfsrecht in België beschikt, is een element eigen aan grensoverschrijdende relaties, doch geen onoverkomelijk hinderpalen.

Uit geen enkele objectief controlebaar gegeven blijkt als zou het ingeroepen gezinsleven enkel op Belgische bodem kunnen worden beleefd.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om haar op het Belgisch grondgebied te laten verblijven.

De verwijzing naar het arrest Maslov t. Oostenrijk en Sen t. Nederland is niet dienstig in casu. In beide zaken betreft het "settled migrants" of gevestigde migranten. Vermits de feitelijke en juridische situatie van een gevestigde migrant en de situatie van een vreemdeling in eerste toegang, kunnen bovenvermelde criteria uit 's Hof's rechtspraak bij intrekking van een verblijfsrecht niet automatisch geënt worden op het geval in casu.

Voor wat betreft het voorgehouden privéleven ten slotte kan worden vastgesteld dat de getuigenverklaringen die bij het verzoekschrift worden gevoegd niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Het voorgesteld privéleven werd bovendien ontwikkeld in illegaal verblijf. Uit een illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Dienaangaande kan overigens nog verwezen worden naar het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Naar analogie met deze zaak heeft de verzoekende partij in casu nooit een definitieve toelating gekregen om in België te verblijven. De verzoekende partij wist dat haar verblijf in België al die tijd precair was. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij al eerder bevelen om het grondgebied te verlaten betekend heeft gekregen waaraan zij nooit enig gevolg heeft gegeven. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is van een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds die erin bestaan te willen blijven vertoeven in het land waar zij sedert 2005 aanwezig is, waar diverse aanvragen om verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9.3 en 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk of ongegrond werden verklaard en het anderzijds door de bestreden beslissingen beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering. In hogervermeld arrest van het EHRM werd geoordeeld dat bij het afwegen van de legitieme doelstelling, namelijk de handhaving van een effectieve migratiecontrole, niet kan worden gesteld dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in het privéleven van de betrokkene uitmaakt ondanks het uitgebreide privéleven dat zij gedurende al die jaren in de betrokken lidstaat had ontwikkeld. Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak van de verzoekende partij blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit artikel 8 van het EVRM afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Met de verwijzing naar de beleidsverklaring van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en naar de geëmotioneerde brief van een gemeenteraadslid van de stad Blankenberge toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is gelet op hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet. Bovendien heeft de beleidsverklaring betrekking op niet begeleide minderjarigen in België. De verzoekende partij, die inmiddels een volwassen vrouw is, kan zich niet meer beroepen op de status van niet begeleide minderjarige en maakt dus geen deel uit van de doelgroep waarvan gesproken wordt in de beleidsverklaring. De brief van het gemeenteraadslid is niets meer dan een persoonlijke getuigenis doch heeft geen enkele juridische waarde. De disproportionaliteit dient onderzocht te worden in het licht van de stukken van het administratief dossier en niet aan de hand van een persoonlijke getuigenis. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij hekelt het feit dat tegen de bestreden beslissing enkel een annulatieberoep open staat en dergelijk beroep niet opschortend is. Dit heeft volgens haar tot gevolg dat ze naar Marokko zal worden teruggestuurd zonder dat haar middelen worden onderzocht. Ze meent dan ook dat de procedure niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest. De verzoekende partij vervolgt dat een daadwerkelijk beroep, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, opschortend dient te zijn. Een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist een automatische schorsing en een volledig onderzoek ex nunc.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM ook directe werking heeft en dat via een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 van het EVRM eveneens kan gesteld worden dat het beroep van rechtswege schorsend moet zijn, een volledig onderzoek ex nunc van de grieven mogelijk moet maken en in de praktijk toegankelijk moet zijn. Verder bekritiseert ze de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Ze stelt dat de vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid steeds worden afgewezen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit gaat echter niet over de beoordeling van de middelen. Verder wijst de verzoekende partij ook op een arrest van het GWH inzake de daadwerkelijkheid van een beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en naar de zaak Josep v. België van het EHRM.

De Raad merkt op dat de door de verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet en niet tegen de in casu bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggesproken worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de vreemdelingenwet, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N, 17 mei 2010). De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen schending van artikel 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU aannemelijk maken.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit de rechtsleer blijkt dat artikel 13 van het EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu kan de verwerende partij worden bijgetreden waar ze in de nota met opmerkingen opmerkt dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Tenslotte merkt de Raad nog op dat een daadwerkelijke rechtsbescherming zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM noch artikel 47 van het Handvest geenszins inhoudt dat een vreemdeling hangende een beroepsprocedure tegen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, legaal op het grondgebied zou moeten verblijven. Het grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt,

mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Aldus oordeelde het Grondwettelijk Hof reeds dat een annulatieberoep in de zin van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de rechtzoekende vreemdeling niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft. Bijgevolg kan niet dienstig worden voorgehouden dat het annulatieberoep niet zou beantwoorden aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM of artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof. Het Grondwettelijk Hof diende in voormeld arrest immers na te gaan of het verschil in behandeling tussen enerzijds de asielzoekers uit veilige landen en anderzijds de andere asielzoekers, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, redelijk verantwoord is.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 diende te worden vernietigd, aangezien het verschil in behandeling ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielpcedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

Concreet heeft het arrest van het Grondwettelijk Hof dd. 16 januari 2014 derhalve betrekking op artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin -in afwijking op de algemene regel van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet- ten aanzien van bepaalde asielbeslissingen slechts een annulatieberoep werd opengesteld in plaats van een beroep in volle rechtsmacht.

Artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoerd door artikel 2 van de wet van 15 maart 2012, stipuleert het volgende:

“In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° de in artikel 57/6/2 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

18/19

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.”

Hierbij dient te worden beklemtoond dat de in casu bestreden beslissing een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, terwijl het arrest van het Grondwettelijk Hof betrekking heeft op een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag uit een veilig land.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat zij zich in een *“parallele juridische situatie zou bevinden”* als deze zoals bedoeld in het arrest van het Grondwettelijk Hof dd. 16 januari 2014.

In de zaak Josef t. België van het EHRM, waarnaar verzoekende partij eveneens verwijst, had betrokkene een annulatieberoep ingediend samen met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing 9ter Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten. In voormeld arrest werd door het EHRM geoordeeld dat, daar het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking heeft, dit geen effectief rechtsmiddel uitmaakt in de zin van artikel 13 EVRM.

Toen de uitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel imminent werd, stond het haar vrij te vragen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij wege van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak deed over dit beroep. Dit heeft zij ook gedaan. Anders dan wat zij voorhoudt werd niet enkel de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzocht, maar werd ook de grief in het licht van artikel 8 van het EVRM onderzocht. Zij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevindt, als in de zaak Josef t. België.

Terwijl huidig beroep enkel gericht is tegen de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen bijgevolg op generlei wijze dienstig in verband worden gebracht met de in casu bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk pogen voor te houden dat aan elk beroep dat wordt ingediend tegen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, een schorsend effect met een (tijdelijk) verblijfsrecht zou moeten worden gekoppeld voor de betrokken vreemdeling.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft uiteengezet ten gronde werden behandeld en dit vooraleer de verzoekende partij werd verwijderd, zodat zij hoe dan ook geen belang heeft bij haar middel.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU